

Informacje ogólne

Teren Drawieńskiego Parku Narodowego i otuliny znajduje się na Równinie Drawskiej, która jest fragmentem Pojezierza Południowopomorskiego, w północno-zachodniej Polsce. Zajmuje centralną część kompleksu leśnego zwanego Puszcą Drawską. DPN reprezentuje krajobraz młodoglacjalnych równin sandrowych. W całości położony jest w zlewni rzeki Drawy, która razem ze swoim dopływem -Płociczną, stanowią jego główną oś hydrograficzną. Obie rzeki płyną przez szeroki pas sandrów, które powstały z piasków usypanych przez wody topniejącego lodowca spływające ku pradolinie Toruńsko-Eberswaldzkiej.

Położenie Drawieńskiego Parku Narodowego:

- Długość geograficzna od 15°45' do 16°45' E
- Szerokość geograficzna od 53°00' do 53°15' N

Fizyczno geograficzna regionalizacja Polski w układzie J. Kondrackiego:

- Mezonegion: Równina Drawska
- Makroregion: Pojezierze Południowopomorskie
- Podprowincja: Pojezierza Południowobałtyckie
- Prowincja: Niż Środkowoeuropejski

Położenie w stosunku do centrów miejskich:

Centrum obszaru Drawieńskiego Parku Narodowego leży w linii prostej:

- około 101 km od Szczecina
- około 61 km od Gorzowa
- około 97 km od Poznania
- około 230 km od Wrocławia
- około 280 km od Łodzi
- około 235 km od Gdańska
- około 360 km od Warszawy

Wszelkie czynności realizowane na terenie Drawieńskiego Parku Narodowego podporządkowane są ochronie przyrody.

Podstawową funkcją DPN jest obserwacja środowiska naturalnego i ocena aktualnego stanu procesów przyrodniczych, wód powierzchniowych i podziemnych, zmian klimatu, elementów przyrody nieożywionej. Na jej podstawie można bowiem prognozować kierunki i tempo przemian ekosystemów oraz reakcje żywych organizmów na zmiany środowiska.

Z obszarem Parku i otuliny związana jest bezpośrednio zlewnia Drawy o powierzchni 567 km². Bystry nurt rzek rzeźbi efektowne jary i wąwozy wcięte w powierzchnię sandru, o zboczach dochodzących do 30 m wysokości, porośniętych wielogatunkowym drzewostanem. W ich dolinach zachodzą najważniejsze z procesów kształtujących współczesną rzeźbę terenu: praca rzeki prowadzi z jednej strony do punktowej erozji zboczy doliny w miejscach podcinanych przez rzekę, a z drugiej do akumulacji osadów rzecznych na porośniętych łęgiem olszowym terasach zalewowych.

Puszcza Drawska, obecnie zwarty kompleks leśny, jeszcze 100 lat temu była mozaiką lasów, pastwisk i pól. Jej dzisiejszy krajobraz jest w znacznym stopniu ukształtowany przez tradycyjną gospodarkę, zwłaszcza leśną, a jego elementami są relikty dawniejszej ludzkiej aktywności.

Należą do nich m.in:

- do dziś czytelny zespół dawnych bindug, na których składano drewno pozyskiwane w lasach Puszczy,
- ślady dawnych przemysłów leśnych: smolarni i hut szkła,
- brukowane drogi,
- kamienne kierunkowskazy,
- pozostałości kanałów nawadniających śródleśne łąki.

Duży udział w całości krajobrazu kulturowego Puszczy stanowią rozproszone w lasach resztki osad ludzkich i starych cmentarzy. Obecnie, Drawieński Park Narodowy odznacza się bogactwem występujących tu typów ekosystemów. Miarą tego bogactwa jest liczba 224 udokumentowanych zbiorowisk roślinnych. Powierzchniowo dominują lasy - stanowią ponad 80 proc. powierzchni Parku - przede wszystkim buczyny, łągi olszowe i olsy, a także płaty borów sosnowych. Charakterystycznymi elementami przyrody Parku są także torfowiska, oraz ekosystemy wodne i łąkowe.

Jeziora położone na obszarze Drawieńskiego Parku cechują się znaczną zmiennością pod względem trofii, powierzchni i głębokości. Kilka z nich wyróżnia się oryginalną fauną i florą. Faunę Parku reprezentuje ponad 200 gatunków kręgowców, wśród nich najliczniejszą gromadę stanowią ptaki. Występuje też bogactwo bezkręgowców pośród których są szczególnie cenne gatunki, zagrożone wyginięciem. Zwierzęciem herbowym Drawieńskiego Parku Narodowego jest wydra.

Data wydruku: 03.07.2024 03:24:09

Adres URL: <http://dnp.pl/park>